

DE-O VIATA TE-AM IUBIT

STOMFF ANDREI AUREL

DE-O VIAȚĂ TE-AM IUBIT

Se sting în mine, anotimpuri pline
De dor, de iarbă, de iubiri fugare,
Și mă cufund în lumile stelare
Arzând, fugind de-a mea întunecime.

Când au trecut atâtea ani lumină
Prin ochii mei, prin trupul meu de lut,
Cum m-au străpuns și totuși n-au durut,
Clipe și ani, ducându-mă spre tină.

Poate-aș fi fost și-acum rătăcitor
Și poate nu mi-ar fi trecut prin minte
Cât de puțin rămâne înainte,
Cât de incert e timpul viitor.

Dar m-am ciocnit de ochii tăi, de tine,
Și universul meu s-a răsturnat.
Simt cum mă mistuie un foc ciudat.
În tampla-mi bate clipa care vine.

Nu, nu mă tem că n-are să mai bată.
Mă tem că n-am să te mai pot vedea.
Iubirea ce ți-o port e rană grea,
Dar nu ești tu, iubito, vinovată.

E vina lumii care m-a născut
Fără să-mi spună unde te găsesc.
Acum nu pot decât să te iubesc
Cu nostalgia timpului trecut.

Și-atunci conjug la timpul infinit
O existență până azi săracă.
De vor, secunde, ore, ani, să treacă.
Eu te iubesc. De-o viață te-am iubit.